

Arrest

nr.237 444 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2019? in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op dezelfde dag geeft hij de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de volgende personen,

H., Y. M. A. Q., geboren te Rusaifa op X

(R.R.nr. (0) X), O.V.nr. X

Volgens de gegevens op zijn paspoort: H., Y. M. A. A. Q.

+ partner O.V.nr. X:

A. S., A. A. M., geboren te Germany op X (R.R.nr. (0) X), Optredend in eigen naam en tevens als wettelijke vertegenwoordigers voor hun 3 kinderen

A. S. S., geboren te Dinant op X (R.R.nr. (0) X)

A. S. M., geboren te Ottignies-Louvain –la-Neuve op X (R.R.nr. (0) X)

A. S. M., geboren te Anderlecht op X (R.R.nr. (0) X)

Nationaliteit: Jordanië

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen op 07.01.2018, en na indiening, gevolgd door een positieve adrescontrole op 18.03.2019,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder

- hun onafgebroken verblijf in het Rijk sedert 22.01.2011 en hun pogingen om hun verblijf te regulariseren,

- hun gezinsleven met 3 in België geboren kinderen waarvan er 2 schoolgaande en schoolplichtig zijn, terwijl de ouders zelf interesse tonen voor hun schoolwerk, hun vrienden en sociaal leven,

- de pogingen van de verzoekers om na het Frans, nu ook het Nederlands onder de knie te krijgen,

- hun werkbereidheid en zijn werkbelofte, hun sociaal netwerk,

kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Op 22.01.2011 verklaarden zij zich kandidaat asielzoeker aan de grens. Op 10.03.2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) om aan hen de vluchtelingenstatus te verlenen en om aan hen subsidiaire bescherming toe te kennen.

De duur van deze 1ste procedure – namelijk zo'n maand en 16 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, afgekort tot RVS, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Ondanks deze definitieve weigeringsbeslissing, verklaarden ze zich een 2de maal kandidaat vluchteling op 15.03.2011. De Dienst Vreemdelingenzaken (afgekort tot DVZ) weigerde op 29.03.2011 de inoverwegingname van hun meervoudige asielaanvraag.

De duur van deze 2de procedure – namelijk zo'n 14 dagen – was opnieuw niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (RVS, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen werden het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quater, hen betekend dd. 29.03.2011.

Desalniettemin boden ze zich een 3de maal aan en dienden ze een asielaanvraag in op 04.11.2011, die op 18.09.2012 werd afgesloten door de RVV met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en een weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

De duur van deze 3de procedure – namelijk zo'n 10 maanden en 14 dagen – was evenmin van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (RVS, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 20.09.2012 werden zij nogmaals het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, voorzien van een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 25.09.2012.

Op 27.07.2015 deden ze voor een 4de keer een beroep op internationale bescherming wegens de beweerdde problemen in het herkomstland. Op 14.11.2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (afgekort tot CGVS) om de meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen, hen betekend dd. 15.11.2017. Het beroep dat ze indienden, werd op 03.04.2018 verworpen door de RVV beroep verworpen.

Het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 21.11.2017, hen betekend dd. 24.11.2017, werd opnieuw uitvoerbaar. Op 05.04.2018 werd hen dientengevolge een verlenging van 15 dagen toegestaan op dit bevel, met kennisgeving op 10.04.2018.

De duur van deze 4de asielprocedure – namelijk om en bij de 2 jaar 8 maanden en 7 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Concluderend kan gesteld worden dat de bevoegde asielinstanties geen geloof hebben gehecht aan hun asielrelaas, onder andere wegens de onderling tegenstrijdige verklaringen.

Desalniettemin wijzen de betrokkenen ook in voorliggend verzoekschrift op de situatie in het herkomstland, waarbij ze beroep doen op art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU. Ze laten echter na om dit argument enigszins in te vullen of te staven met concrete elementen of bewijsstukken. Een bloot argument kan echter niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Nergens uit blijkt dat de aangehaalde artikels geschonden worden.

Uit niets blijkt dat het deskundige oordeel van de bevoegde asielinstanties zou moeten gewijzigd worden. Bescherming via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen de verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Hun raadsheer haalt aan dat hun beroep tegen de laatste weigeringsbeslissing van de RVV op 11.06.2018 toelaatbaar werd verklaard door de RVS. Doch Cassatieberoepen bij de RVS maken stricto sensu geen deel uit van de asielprocedure. Een asielprocedure beperkt zich immers tot de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties, zijnde de DVZ, het CGVS en de RVV.

De RVS is een rechtscollege dat onderzoekt of de beslissing werd genomen in overeenstemming met alle wettelijke bepalingen. De Raad van State kan noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan een vreemdeling. Daarenboven heeft de loutere indiening van een cassatieberoep geen opschortende werking. Een dergelijke procedure opent geen recht op verblijf en evenmin verhindert ze de verzoekers om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Hun

aanwezigheid is immers niet vereist daar ze hun belangen kunnen laten verdedigen door hun raadsheer.

Uit het bovenstaande blijkt ruimschoots dat de betrokkenen de duur van hun verblijf, in afwachting van een uitspraak betreffende de opeenvolgende asielprocedures, enkel aan zichzelf te wijten hebben door het veelvuldig opstarten van een asielprocedure, in een poging om hun verblijf te rekken. Het is daarbij veelbetekenend dat 2 van de 4 asielaanvragen werden verworpen door een weigering tot in overwegingname van de aanvraag wegens het gebrek aan nieuwe elementen.

De betrokkenen hebben daarnaast ook hun toevlucht genomen tot het indienen van een procedure op grond van art. 9 ter wegens medische redenen. Hun aanvraag van 10.04.2012 werd op 13.06.2012 afgesloten met een onontvankelijke beslissing, hen betekend dd. 19.06.2012. Na de intrekking op 31.07.2012, werd alsnog een onontvankelijke beslissing genomen op 10.08.2012, voorzien van een BGV, de bijlage 13, voorzien van een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 23.08.2012. Na de vernietiging door de RVV op 07.02.2013, werd op 03.04.2013 opnieuw een onontvankelijke beslissing genomen met BGV van 7 dagen én een inreisverbod van 3 jaar, de bijlage 13 sexies, aan hen beiden betekend dd. 18.04.2013 en 18.10.2013. Deze beslissingen hielden stand, behalve het inreisverbod dat op 10.06.2016 werd vernietigd door de RVV.

Ondanks de weigeringsbeslissingen en de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, hebben de verzoekers zich moedwillig verder genesteld op het Belgische grondgebied. Derhalve kan het argument inzake de duur van hun onafgebroken verblijf en hun pogingen om dat verblijf te regelen, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In het verzoekschrift, waarin geen duidelijke tweedeling werd gemaakt tussen de elementen van de ontvankelijkheid, de buitengewone omstandigheden enerzijds en de grond anderzijds, wordt hun gezinsleven met 3 in België geboren kinderen aangehaald. Dat de kinderen in België geboren zijn, vormt geen buitengewone omstandigheden daar zij de zelfde verblijfstoestand volgen als hun ouders. Deze kinderen zouden nog slechts een flinterdunne band hebben met het land van herkomst van hun ouders, waar ze nooit waren, en België zien als hun eigen land, waar de maatschappij wel open is en zij wel kansen hebben. Twee van de kinderen zijn schoolplichtig en effectief schoolgaande in het Nederlandstalige onderwijs, regelmatige leerlingen, terwijl de ouders aanwezig zijn op oudercontacten, infomomenten en andere schoolactiviteiten, en derhalve interesse tonen voor hun schoolwerk. De kinderen spreken naar verluid Nederlands onder elkaar. In deze context wordt het hoger belang van het kind en art. 24 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (afgekort tot EU), art. 22 bis van de grondwet en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag, alsook het vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009 criteria inzake duurzame lokale verankering aangehaald.

Hier dient vooreerst opgemerkt te worden dat de verzoekers de scholing van hun minderjarige kinderen bewust hebben laten doorgaan ondanks hun precaire verblijf. Zodoende proberen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. Bijgevolg, dat hun kinderen leerplichtig en schoolgaand zijn, is op zich geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt op zich dus niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze bijgevolg enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijke verblijfstoestand te installeren.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014).

Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden.

De betrokkenen stellen dat hun kinderen Frans en Nederlands spreken, Nederlandstalig onderwijs genieten in de lagere school en hier vriendjes hebben. Ze tonen echter niet aan dat een terugkeer naar Jordanië een onoverkomelijk probleem zou vormen.

Er dient opgemerkt te worden dat de betrokkenen evenmin concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden of dat een terugkeer naar het herkomstland van

hun ouders noodzakelijkerwijze indruist tegen hun belang. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

Dat de kinderen vanaf jonge leeftijd meertalig zijn, biedt hen een voordeel, eerder dan een nadeel. Er is het voordeel dat iemand in een dergelijke situatie later vaardiger zal zijn om meer talen te leren en gemakkelijker tot een correcte uitspraak zal komen. Vroege taalverwerving biedt ook een cultureel voordeel doordat de kans groter is dat men meer open zal staan voor taaldiversiteit. Dit bevordert dan weer sociale cohesie en cultureel begrip. Door het leren van vreemde talen beseffen kinderen meer van andere culturen en culturele groepen waar andere talen worden gebruikt en waar andere normen heersen. Hiermee leren rekening houden, laat kinderen toe beter samen te leven met anderen en te leren omgaan met culturele verschillen, die niet perse negatief dienen ingeschat te worden. Geslacht, etnische, nationale of godsdienstige kenmerken maken nu eenmaal deel uit van de identiteit van een mens.

De hierboven aangehaalde voordelen hebben op lange termijn ook een economische meerwaarde. Kennis van talen biedt m.a.w. economische perspectieven. Maar momenteel wordt niet aangetoond dat ze geen scholing zouden kunnen bekomen in Jordanië. De betrokkenen tonen niet aan dat een terugkeer van het gezin naar Jordanië, nadelige gevolgen zou hebben voor de kinderen, op het vlak van identiteitsvorming, zorg, bescherming, recht op gezondheid, onderwijs,... De kinderen zullen dus redelijkerwijze eerder voordelen ondervinden van hun vorming tot meertalige personen, dan dat dit hun integratie daadwerkelijk in de weg zou staan. Ze kunnen zich bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van de moedertaal om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten. Het is niet zo dat het proces van identiteitsvorming van de kinderen volledig afgerond is. Hun 2 kinderen zijn nog jong, en kunnen zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, die zelf zeggen interesse te hebben in het schoolleven van hun kinderen, integreren in het herkomstland.

Het is niet zo dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn. Die puberteit is immers nog niet aangebroken. Het oudste kind is bijna 8, het middelste kind 5 en het jongste kind bijna 1 jaar oud.

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus worden de gezinsbanden zeker niet doorbroken.

Het is zeker zo dat, in deze schriftelijke procedure, rekening dient gehouden te worden met het belang en de mening van de kinderen in kwestie, maar uiteindelijk is deze beslissing het resultaat van de fair balance-toets waarbij rekening wordt gehouden met alle elementen in het dossier, waarbij tevens het gelijkheidsprincipe wordt gerespecteerd. In gelijkaardige omstandigheden dient immers een gelijkaardige beslissing te worden genomen.

De betrokkenen hebben als ouders de verantwoordelijkheid om zich te richten tot de eigen autoriteiten om voor hun kinderen Jordaanse paspoorten te bekomen, zodat deze de terugreis kunnen aanvangen. Nergens uit blijkt dat dit een zodanig probleem zou zijn dat dit een terugkeer verhindert en aldus een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). Bovendien heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (RVS, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001).

De betrokkenen tonen niet aan dat art. 24 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU, art. 22 bis van de grondwet en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag, of het vertrouwensbeginsel geschonden worden.

De instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 werden vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. De instructie werd vernietigd omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde buiten werking werd gesteld,

wat vanzelfsprekend niet toegestaan is. Bovendien kan men spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen met een gelijkaardige situatie die vóór en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie kan geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt.

Na het vernietigingsarrest van de Raad van State kondigde staatssecretaris Wathélet aan de criteria van de vernietigde instructie toch verder te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende miskende hij het vernietigingsarrest van de Raad van State. Alhoewel de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt met betrekking tot voornamelijk de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, mag hij deze discretionaire bevoegdheid toch niet gebruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In tegenstelling tot de criteria ten gronde, zijn de voorwaarden voor ontvankelijkheid wel degelijk bij wet bepaald. De instructies mogen dus niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden aan de wet toevoegt.

Elke aanvraag dient op individuele wijze behandeld te worden, waarbij gekeken wordt naar de persoonlijke verdiensten van de betrokkene. In casu werden hierboven duidelijk de determinerende motieven opgegeven waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden redelijkerwijze niet aanvaard worden en de aanvraag dus onontvankelijk is wegens ontstentenis van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt het gelijkheidsprincipe gehanteerd, zodanig dat vergelijkbare aanvragen met een zelfde soort beslissing worden afgesloten. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, kan niet verder worden ingegaan op de grond van de zaak zodat het niet relevant is om de vraag te stellen of de betrokkenen al dan niet ten gronde in aanmerking zouden komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Aldus is er geen schending van het vertrouwensbeginsel.

Het voorleggen van een huurcontract vormt geen buitengewone omstandigheid, daar dit element geen terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. In dergelijke gevallen zoals dat van de betrokkenen, wordt het huurcontract opgezegd.

De raadsheer van de betrokkenen haalt art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) en art. 7 en art. 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU aan, o.a. wat betreft de bescherming van het gezin op juridisch, economisch en sociaal vlak. Hij stelt dat mevrouw op vraag van het OCMW psychologische begeleiding ontving. Uit het dossier blijkt dat mevrouw, die zich liet bijstaan door een professionele tolk (wat op dat moment toch wel kan wijzen op een gebrekkige kennis van de taal), nood had aan psychologische begeleiding, naar verluid ten gevolge van haar verblijfssituatie, haar isolement, de afwezigheid van ondersteuning vanuit de gemeenschap en de angst om te moeten terugkeren omwille van familiale conflicten. In deze context wordt een stuk voorgelegd van een psycholoog dat dateert van 02.08.2013. Nergens uit blijkt dat de beweerdde problematiek vandaag de dag nog actueel zou zijn. Nergens uit blijkt dat mevrouw op heden medische redenen zou kunnen laten gelden als buitengewone omstandigheden.

Desalniettemin staat het de verzoekster steeds vrij om een nieuwe aanvraag op grond van art. 9 ter in te dienen en alzo de geëigende procedure te volgen voor vreemdelingen met een medische aandoeningen. Zoals hier boven reeds aangegeven, blijkt dat de betrokkenen de geëigende procedure reeds kennen en reeds eerder een dergelijke aanvraag indienden op 10.04.2012, die uiteindelijk op 03.04.2013 op definitieve wijze werd afgesloten om een onontvankelijke beslissing.

De betrokkenen tonen geen schending aan van de bedoelde artikels.

Dat de verzoekers pogen om na het Frans, nu ook het Nederlands onder de knie te krijgen door 3 uur per week les te volgen (tijdens het schooljaar 2017-2018), dat ze bereid zijn om te werken, ten bewijze waarvan zijn werkbepoofte wordt voorgelegd ondertekend door ene S. A., dat ze over vrienden en kennissen beschikken, ten bewijze waarvan getuigenverklaringen worden voorgelegd, dat ze een aanvraag tot het bekomen van voedselpakketten indienden, belemmert hen niet om eventueel tijdelijk terug te keren naar het herkomstland.

Het is de betrokkenen in België niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daartegenover staat dat ze niet aantonen dat ze in het herkomstland geen inkomsten zouden kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van hun gezin.

De aangehaalde elementen geven de verzoekende partij niet het recht om op irregulier wijze in België te verblijven en door het opbouwen van banden met kennissen en vrienden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Evenmin ontnemt huidige beslissing hen de verdere uitbouw van hun leven. Een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze

België binnen te komen en er legaal te verblijven, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Huidige beslissing geldt voor het hele gezin.

De afwezigheid van misbruik vormt geen buitengewone omstandigheid, daar van elkeen die zich in België bevindt, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de in België geldende regels en wetgeving.

De betrokkenen pogen hun situatie te vergelijken met de situatie van andere vreemdelingen aan de hand van het voorgelegde arrest van de RVV, doch in dat arrest gaat het om vreemdelingen die zich integreerden tijdens lang legaal verblijf. De verzoekers zelf kunnen echter geen langdurig legaal verblijf inroepen. Zij hebben, zoals hierboven uitgelegd, de duur van hun verblijf voornamelijk aan zichzelf te wijten door veelvuldige aanvragen in te dienen, die allen werden afgesloten met weigeringsbeslissingen.

De betrokkenen menen dat een eventuele terugleiding onmenselijk zou zijn en niet in verhouding staat met het doel dat men wenst te bereiken. Huidige beslissing houdt echter geen terugleiding in. Het principe wordt gehanteerd dat de betrokkenen zelf vrijwillig dienen terug te keren naar het herkomstland.

Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied."

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan de eerste verzoekende partij. Deze is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: H., Y. M. (A.) A. Q.
geboortedatum: 19.10.1983
geboorteplaats: Rusaifa
nationaliteit: Jordanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum."

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan de tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen. Deze is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: A. S., A. A. M.
geboortedatum: 27.09.1981
geboorteplaats: Germany
nationaliteit: Jordanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.”

2.Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel, die integraal gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun eerste en tweede middel als volgt toe:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

Uit de bestreden beslissing kunnen de verzoekers afleiden dat de verwerende partij oordeelt dat de asielprocedures niet onredelijk lang geduurd hebben.

De bestreden beslissing motiveert letterlijk :

“De duur van deze 4de asielprocedure - namelijk om en bij de 2 jaar 8 maanden en 7 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).”

(zie stuk 1)

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is materieel niet draagkrachtig te noemen.

De verzoekers hadden reeds aangegeven dat hun administratief cassatieberoep bij de Raad van State toelaatbaar werd verklaard. Dit aspect van toelaatbaarheid wordt alvast niet beoordeeld.

Bovendien dient waargenomen te worden dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar alle waarschijnlijkheid verbroken zal worden.

De eerste auditeur liet in het verslag dd. 19/11/2018 verstaan dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verbroken dient te worden (zie stuk 6).

Indien de Raad van State de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verbreekt houdt dit in dat de verzoekers tot heden nog steeds kunnen buigen op een schorsend beroep.

Op datum van 03/04/2019 werd het beroep door de Raad van State behandeld.

De procedure is bijgevolg zolang er geen arrest van de Raad van State tussen komt tot op vandaag nog hangende! Bovendien is de kans zeer reëel dat het opschortend beroepsdossier terug aanhangig zal zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit gezien het verslag van de Eerste Auditeur.

Dit zou meteen ook betekenen dat alleen al de 4de asielaanvraag al meer dan 48 maanden aansleept!!

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de bestreden beslissing omtrent de toetsing van het criterium van de (on)redelijke duur niet draagkrachtig te noemen is nu diverse procedurele aspecten niet in beoordeling genomen werden.

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet draagkrachtig geoordeeld hebben dat de asielpcedures niet onredelijk lang geduurd hebben en dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet dient vernietigd te worden.

TWEEDE MIDDEL

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van de drie kinderen, het feit dat er ook sprake is van schoolgaande kinderen en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.2.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop de verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van de drie kinderen, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.2.4

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partijen zo goed als onmogelijk om naar Jordanië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf;*
- *De langdurige verblijfsprocedure;*
- *De situatie in het land van herkomst;*
- *De sterke integratie ;*
- *De geboorte in België van drie kinderen;*
- *De aanwezigheid van schoolgaande kinderen ;*
- *De werkbereidheid.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

Het gezins- en familieleven van de verzoekers en zeker van hun kinderen speelt zich af in België.

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij haalt de rechtspraak van de Raad van State aan en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering geen schending is van art. 8 EVRM.

Dit is een loutere stereotype motivering.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk drie minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familielevens heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de belangen van de minderjarige kinderen en baseert haar motivering op ongefundeerde beweringen en hypothesen. Bovendien wordt er een ongeoorloofd onderscheid gemaakt tussen kinderen op basis van hun leeftijd.

“Het is niet zo dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn. Die puberteit is immers nog niet aangebroken. Het oudste kind is bijna 8, het middelste kind 5 en het jongste kind bijna 1 jaar oud.”

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt ook een beoordeling ten gronde gevoerd.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er een onderscheid bestaat tussen jongere en oudere kinderen wat betreft identiteitsvorming. Hierdoor zouden jongere kinderen minder sociale bindingen hebben waardoor er van hen redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden dat ze zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in een land een land dat voor hen totaal vreemd is.

De verwerende partij staft haar stelling niet.

De verzoekende partijen vinden een dergelijke motivering dan ook niet ernstig.

De verwerende partij stoelt haar motivering op blote beweringen en hypothesen die niet gefundeerd zijn.

Het louter poneren van een algemene ongefundeerde stelling kan bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering worden genoemd.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt ook een beoordeling ten gronde gevoerd.

De verzoekers zetten daarentegen in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw concreet uiteen waarom de minderjarige verzoekende partijen geen band hebben met het land van hun ouders. Ze doen dit verwijzende naar de concrete elementen van het dossier/

De verzoekers willen benadrukken dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte.

De geboorte in België speelt een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekers in België.

De geboorte in een bepaald land is dus een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet dient vernietigd te worden.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De verzoekende partijen maken echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom de tweede en derde bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zouden schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

In hun eerste middel stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij volgens hen op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de asielprocedures niet onredelijk lang geduurd hebben. De verzoekende partijen wijzen erop dat het cassatieberoep bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad dat werd gevelde in de vierde asielprocedure van de verzoekende partijen, toelaatbaar is, en dat het arrest waarschijnlijk zal verbroken worden. De verzoekende partijen hebben de Raad een document gezonden waaruit blijkt dat dit arrest met nr. 201 833 van 29 maart 2018 ondertussen werd gecasseerd bij arrest nr. 245 395 van de Raad van State van 10 september 2019. De verzoekende partijen voeren aan dat zij dus nog steeds kunnen buigen op een schorsend beroep. Bovendien zorgt dit er volgens hen voor dat de vierde asielaanvraag al meer dan 48 maanden aansleept. Het spreekt volgens hen dan ook voor zich dat de bestreden beslissing omtrent de toetsing van het criterium van de redelijke termijn niet draagkrachtig te noemen is omdat diverse procedurele aspecten niet in de beoordeling werden opgenomen. Volgens de verzoekende partij heeft de dienst vreemdelingenzaken op onterechte wijze geoordeeld dat de asielprocedures niet onredelijk lang geduurd hebben en dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat zij al sinds 22 januari 2011 in het Rijk verblijven. Zij hebben ondertussen maar liefst vier verschillende asielaanvragen ingediend, die allemaal werden verworpen. De vierde asielaanvraag werd afgesloten met voornoemd arrest van de Raad met nr. 201 833 van 29 maart 2018, waarbij het beroep wordt verworpen omdat *“Geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd (heeft) om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.”*. Uit het arrest nr. 245 395 van de Raad van State van 10 september 2019 blijkt dat de verzoekende partijen wel degelijk binnen de vijftien dagen reageerden en om die reden werd voornoemd arrest dan ook verbroken. De verzoekende partijen stellen nu dat volgens hen de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou voorhouden dat de duur van de asielprocedures niet onredelijk lang zou zijn. De Raad kan deze zienswijze van de verzoekende partijen echter niet bijtreden. De verzoekende partijen verliezen immers uit het oog dat in de eerste bestreden beslissing onder meer wordt gemotiveerd dat *“kan gesteld worden dat de bevoegde asielinstanties geen geloof hebben gehecht aan hun asielrelaas, onder andere wegens de onderling tegenstrijdige verklaringen.”*, dat *“Uit het bovenstaande ruimschoots (blijkt) dat de betrokkenen de duur van hun verblijf, in afwachting van een uitspraak betreffende de opeenvolgende asielprocedures, enkel aan zichzelf te wijten hebben door het veelvuldig opstarten van een asielprocedure, in een poging om hun verblijf te rekken. Het is daarbij veelbetekenend dat 2 van de 4 asielaanvragen werden verworpen door een weigering tot in*

overwegingname van de aanvraag wegens het gebrek aan nieuwe elementen.”, en dat “Ondanks de weigeringsbeslissingen en de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, de verzoekers zich moedwillig verder (hebben) genesteld op het Belgische grondgebied. Derhalve kan het argument inzake de duur van hun onafgebroken verblijf en hun pogingen om dat verblijf te regelen, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid”. De Raad merkt ook op dat de verzoekende partijen, naast de vier asielprocedures, nog diverse andere procedures gestart zijn (9bis en 9ter), die allemaal negatief werden afgesloten. Bovendien werd aan de verzoekende partijen verschillende keren een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, dat zij tot nu toe niet naleefden. De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet en de Raad acht ze ook helemaal niet kennelijk onredelijk. Zelfs al moet de Raad nu opnieuw een arrest vellen in de vierde asielprocedure en duurt die daarom bijna twee jaar langer, dan nog blijven voornoemde motieven van de eerste bestreden beslissing staan, en acht de Raad ze niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat de duur van de asielprocedures niet onredelijk lang heeft geduurd. Los daarvan tonen de verzoekende partijen niet aan op welke wijze de duurtijd die ze in het Rijk hebben doorgebracht een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Dit zou eventueel van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de gegrondheid van hun aanvraag, maar de Raad ziet niet in waarom de verzoekende partijen hierdoor geen aanvraag zouden kunnen indienen in hun land van herkomst.

Het eerste middel is niet gegrond.

In hun tweede middel houden de verzoekende partijen vooreerst een theoretische uiteenzetting en zij herhalen verder grotendeels de elementen die zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid aanhaalden en herhalen zij dat zij van oordeel zijn dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn. Zij stellen dat zij in hun aanvraag gewezen hebben op hun ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van de drie kinderen, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Zij stellen dat al deze elementen elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld door de verwerende partij, maar dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is volgens de verzoekende partijen niet beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat elk van de door hen als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen door de verwerende partij werd beoordeeld in de bestreden beslissing. De verzoekende partijen betwisten zelfs deze beoordeling niet in concreto. Uit de hiernavolgende bespreking zal bovendien blijken dat de zeer uitgebreide motieven die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen over elk van de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen in hun aanvraag, niet kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partijen maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk op welke manier het geheel van de door hen aangehaalde elementen wel een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, terwijl geen enkel van de door hen aangehaalde elementen dat op zich zou zijn.

De verzoekende partijen herhalen verder de elementen uit hun aanvraag dat zij België nooit verlaten hebben en hier een gezinsleven hebben. Zij stellen dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot dit gezinsleven. Zij stellen ook dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen en dat de verwerende partij haar motivering baseert op ongefundeerde beweringen en hypothesen waarbij ze ook een ongeoorloofd onderscheid zou maken tussen kinderen op basis van leeftijd. Uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij zeer uitgebreide motieven heeft opgenomen over het gezinsleven van de verzoekende partijen en het belang van de kinderen, die bovendien helemaal niet kennelijk onredelijk zijn namelijk:

“In het verzoekschrift, waarin geen duidelijke tweedeling werd gemaakt tussen de elementen van de ontvankelijkheid, de buitengewone omstandigheden enerzijds en de grond anderzijds, wordt hun gezinsleven met 3 in België geboren kinderen aangehaald. Dat de kinderen in België geboren zijn, vormt geen buitengewone omstandigheden daar zij de zelfde verblijfstoestand volgen als hun ouders. Deze kinderen zouden nog slechts een flinterdunne band hebben met het land van herkomst van hun ouders, waar ze nooit waren, en België zien als hun eigen land, waar de maatschappij wel open is en zij wel kansen hebben. Twee van de kinderen zijn schoolplichtig en effectief schoolgaande in het Nederlandstalige onderwijs, regelmatige leerlingen, terwijl de ouders aanwezig zijn op oudercontacten, infomomenten en andere schoolactiviteiten, en derhalve interesse tonen voor hun schoolwerk. De

kinderen spreken naar verluid Nederlands onder elkaar. In deze context wordt het hoger belang van het kind en art. 24 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (afgekort tot EU), art. 22 bis van de grondwet en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag, alsook het vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009 criteria inzake duurzame lokale verankering aangehaald.

Hier dient vooreerst opgemerkt te worden dat de verzoekers de scholing van hun minderjarige kinderen bewust hebben laten doorgaan ondanks hun precaire verblijf. Zodoende proberen ze om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. Bijgevolg, dat hun kinderen leerplichtig en schoolgaand zijn, is op zich geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt op zich dus niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, hebben ze bijgevolg enkel aan zichzelf te wijten door zich in een dergelijke verblijfstoestand te installeren.

Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014).

Het feit dat hun kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan hen betekend werden.

De betrokkenen stellen dat hun kinderen Frans en Nederlands spreken, Nederlandstalig onderwijs genieten in de lagere school en hier vriendjes hebben. Ze tonen echter niet aan dat een terugkeer naar Jordanië een onoverkomelijk probleem zou vormen.

Er dient opgemerkt te worden dat de betrokkenen evenmin concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad zouden worden of dat een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders noodzakelijkerwijze indruist tegen hun belang. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn.

Dat de kinderen vanaf jonge leeftijd meertalig zijn, biedt hen een voordeel, eerder dan een nadeel. Er is het voordeel dat iemand in een dergelijke situatie later vaardiger zal zijn om meer talen te leren en gemakkelijker tot een correcte uitspraak zal komen. Vroege taalverwerving biedt ook een cultureel voordeel doordat de kans groter is dat men meer open zal staan voor taaldiversiteit. Dit bevordert dan weer sociale cohesie en cultureel begrip. Door het leren van vreemde talen beseffen kinderen meer van andere culturen en culturele groepen waar andere talen worden gebruikt en waar andere normen heersen. Hiermee leren rekening houden, laat kinderen toe beter samen te leven met anderen en te leren omgaan met culturele verschillen, die niet perse negatief dienen ingeschat te worden. Geslacht, etnische, nationale of godsdienstige kenmerken maken nu eenmaal deel uit van de identiteit van een mens.

De hierboven aangehaalde voordelen hebben op lange termijn ook een economische meerwaarde. Kennis van talen biedt m.a.w. economische perspectieven. Maar momenteel wordt niet aangetoond dat ze geen scholing zouden kunnen bekomen in Jordanië. De betrokkenen tonen niet aan dat een terugkeer van het gezin naar Jordanië, nadelige gevolgen zou hebben voor de kinderen, op het vlak van identiteitsvorming, zorg, bescherming, recht op gezondheid, onderwijs,.... De kinderen zullen dus redelijkerwijze eerder voordelen ondervinden van hun vorming tot meertalige personen, dan dat dit hun integratie daadwerkelijk in de weg zou staan. Ze kunnen zich bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van de moedertaal om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten. Het is niet zo dat het proces van identiteitsvorming van de kinderen volledig afgerond is. Hun 2 kinderen zijn nog jong, en kunnen zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, die zelf zeggen interesse te hebben in het schoolleven van hun kinderen, integreren in het herkomstland.

Het is niet zo dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn. Die puberteit is immers nog niet aangebroken. Het oudste kind is bijna 8, het middelste kind 5 en het jongste kind bijna 1 jaar oud.

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus worden de gezinsbanden zeker niet doorbroken.

Het is zeker zo dat, in deze schriftelijke procedure, rekening dient gehouden te worden met het belang en de mening van de kinderen in kwestie, maar uiteindelijk is deze beslissing het resultaat van de fair balance-toets waarbij rekening wordt gehouden met alle elementen in het dossier, waarbij tevens het gelijkheidsprincipe wordt gerespecteerd. In gelijkaardige omstandigheden dient immers een gelijkaardige beslissing te worden genomen.

De betrokkenen hebben als ouders de verantwoordelijkheid om zich te richten tot de eigen autoriteiten om voor hun kinderen Jordaanse paspoorten te bekomen, zodat deze de terugreis kunnen aanvangen. Nergens uit blijkt dat dit een zodanig probleem zou zijn dat dit een terugkeer verhindert en aldus een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). Bovendien heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (RVS, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001).

De betrokkenen tonen niet aan dat art. 24 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU, art. 22 bis van de grondwet en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag, of het vertrouwensbeginsel geschonden worden."

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij haar stelling dat jonge kinderen minder sociale bindingen zouden hebben, waardoor er van hen redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in een land dat voor hen totaal vreemd is, niet staft. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen helemaal niet aannemelijk maken dat deze stelling kennelijk onredelijk zou zijn. De verwerende partij is niet verplicht de motieven van de motieven weer te geven en de Raad acht voornoemde motieven over het gezinsleven en het belang van de kinderen helemaal niet kennelijk onredelijk. De Raad herinnert er verder aan dat uit de elementen van het dossier blijkt dat het aan de verzoekende partijen zelf gelegen is dat hun kinderen hier zijn geboren en opgegroeid, aangezien zij zelf geen gevolg hebben gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en hun verblijf in het Rijk telkens probeerden te rekken door het indienen van nieuwe procedures die telkens negatief werden afgesloten.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een derde middel, dat integraal gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8, en 13 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoger belang van het kind, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet

De verzoekende partijen lichten hun derde middel als volgt toe:

"5.1.

De verzoekers ontwikkelen volgend middel ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen op datum van 27/06/2019, kennis gegeven op datum van 11/07/2019 (zie de stukken 2 en 3).

5.2.

*De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geenszins rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekers en hun sterke banden met België.
Hun kinderen zijn hier alle drie geboren in België en hebben nooit anders gekend.*

Voor hen is een terugkeer naar Jordanië een mogelijke schending van artikel 3 EVRM gelet op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België.

Bovendien wonen de kinderen in België samen met de verzoekers. Het gezinsleven van de kinderen van verzoekers heeft zich integraal in België afgespeeld, gelet op hun geboorte in België

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van het artikel 3 E.V.R.M en artikel 8 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoekers zich in België bevinden zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

5.3

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokken vreemdeling(en).

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partijen.

- *Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekers en hun kinderen.*
- *De kinderen van de verzoekers zijn alle drie in België geboren, hebben hier altijd gewoond en kennen niets anders.*

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partijen binnen 7 dagen België dienen te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk.

Een herleiding van de termijn tot 30 dagen dient zelfs gemotiveerd te worden.

Deze herleiding wordt evenwel niet gemotiveerd.

Er is geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partijen en hun familiale situatie en de geboorte in België van de kinderen en hun sterke banden met België.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekster en het hoger belang van het kind.

De verwerende partij motiveert in de beslissing van uitwijzing niets over het hoger belang van de kinderen.

5.4.

De bestreden beslissing verwijst ook niet naar het artikel 8 van het E.V.R.M.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekers verwijzen naar hetgeen zij in dit verzoekschrift reeds hebben uiteengezet met betrekking tot het criterium van de (on)redelijke duur.

De verzoekers hebben een leven uitgebouwd in België terwijl hun asielprocedure onredelijk lang aangesleept heeft.

Zo is de procedure bij de Raad van State zolang er geen arrest tussen komt tot op vandaag nog hangende! Bovendien is de kans zeer reëel dat het opschortend beroepsdossier terug aanhangig zal zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit gezien het verslag van de Eerste Auditeur.

Dit zou meteen ook betekenen dat alleen al de 4de asielaanvraag al meer dan 48 maanden aansleept!!

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de asielprocedure de toetsing van het criterium van de onredelijke duur niet zal doorstaan.

In de bestreden beslissing van uitwijzing wordt met dit element helemaal geen rekening gehouden.

De bestreden beslissingen (bijlage 13) dienen bijgevolg vernietigd te worden.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar uit de verdere bespreking van het middel zal blijken dat de bestreden beslissingen geen schending van deze bepalingen inhouden.

De verzoekende partijen stellen in hun derde middel, dat integraal gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezinssituatie en hun sterke banden met België. Zij herhalen dat hun kinderen hier geboren zijn en nooit anders hebben gekend. De verzoekende partijen stellen verder dat een terugkeer naar Jordanië een mogelijke schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, gelet op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij ook niet gemotiveerd waarom zij de termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten heeft herleid tot 7 dagen. Er is volgens de verzoekende partijen geen enkele verwijzing naar hun individuele situatie, hun familiale situatie en de geboorte van de kinderen in België, en hun sterke banden met België. De verwerende partij verwijst volgens de verzoekende partij louter naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partijen werd ook geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat volgens hen niet werd gemotiveerd over het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Verder verwijzen de verzoekende partijen naar de volgens hen onredelijk lange duur van de asielprocedures en herhalen zij hun argumenten daaromtrent zoals uiteengezet in het eerste en tweede middel.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de gemachtigde

niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen formele motiveringsplicht in. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, zoals ook weergegeven in de bespreking van het eerste en tweede middel, blijkt duidelijk dat de eerste bestreden beslissing uitgebreide motieven bevat over het gezinsleven, de integratie en de banden met België, en het belang van de kinderen. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is ook gebleken dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De eerste bestreden beslissing werd op dezelfde dag genomen als de bevelen om het grondgebied te verlaten en ook op hetzelfde moment aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Ook wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Jordanië bevat de eerste bestreden beslissing motieven waarvan de verzoekende partij bovendien niet aannemelijk maken dat ze kennelijk onredelijk zijn. Deze motieven luiden als volgt:

“Concluderend kan gesteld worden dat de bevoegde asielinstanties geen geloof hebben gehecht aan hun asielrelaas, onder andere wegens de onderling tegenstrijdige verklaringen. Desalniettemin wijzen de betrokkenen ook in voorliggend verzoekschrift op de situatie in het herkomstland, waarbij ze beroep doen op art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de EU. Ze laten echter na om dit argument enigszins in te vullen of te staven met concrete elementen of bewijsstukken. Een bloot argument kan echter niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Nergens uit blijkt dat de aangehaalde artikels geschonden worden. Uit niets blijkt dat het deskundige oordeel van de bevoegde asielinstanties zou moeten gewijzigd worden. Bescherming via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen de verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.”

Bovendien beperken de verzoekende partijen zich tot de loutere bewering dat zij artikel 3 van het EVRM geschonden achten, zonder op enige concrete wijze uiteen te zetten waarom zij deze mening zijn toegedaan. Dit volstaan vanzelfsprekend niet om deze aangevoerde schending aannemelijk te maken.

Artikel 74/14, §1, eerste en tweede van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)”

In casu zijn de verzoekende partijen onderdanen van een derde land, namelijk Jordanië, die niet gemachtigd zijn om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. De verwerende partij had in casu dan ook de mogelijkheid om een termijn van zeven tot dertig dagen op te leggen om de bevelen om het grondgebied te verlaten uit te voeren. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van deze bepaling. Dat de verwerende partij hierover niet expliciet in de tweede en derde bestreden beslissing gemotiveerd heeft doet er niets aan af dat artikel 74/14, §1, tweede lid de verwerende partij wel degelijk de mogelijkheid biedt om een termijn van zeven dagen op te leggen voor het uitvoeren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Wat de volgens de verzoekende partijen onredelijk lange duur van de asielprocedures betreft, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. De argumenten van de verzoekende partijen in hun derde middel zijn immers identiek.

De verzoekende partijen betwisten verder het enige motief van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet, namelijk dat zij geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum voorleggen. Dit motief blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU